

*Ib
Schønberg*

i

BISKOPPEN

med INGEBORG BRAMS, EDVIN TIEMROTH og LIS SMED

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

BISKOPPEN

Manuskript:

HENNING KEHLER

PERSONERNE:

Emil Flor *Ib Schonberg*
Ellen, hans datter *Ingeborg Brams*
Adam Valerius, sognepræst *Edvin Tiemroth*
Astrid, hans datter *Verna Olesen*
Oline, pige i præstegården *Lis Smed*
Stine *Petrine Sonne*
Madsen, slagtermester *Hans W. Petersen*
Hans kone *Helga Frier*
Kamma Gravesen, lærerinde *Katy Valentin*
Brodersen, degn *Bjarne Forchhammer*
Hans kone *Gerda Flagstad*
Vantkjær, cyklesmed *Aage Foss*
Mikkelsen, gårdejer *Peter Nielsen*
Hans kone *Ingeborg Pehrson*
Jacobsen, forpagter *Sigurd Langberg*
Kammerjunkerinde fru de Finesen *Ebba Wieth*
Enkepastorinde fru Vognsen *Randi Michelsen*
Provst Sandal *Axel Strøm*
Biskop Vindholm *Eliith Pio*
Købmanden *Viking Ringheim*
Kaptajnen *Aage Redal*

Iscenesættelse:

Emanuel Gregers

Musik: *Kai Normann Andersen* - Orkester: *Teddy Pedersen*

Fotografi: *Vald. Christensen* og *Poul Gram*

Lyd: *Henning O. Petersen* - Lydsystem: *Petersen & Poulsen*

Produktion og udlejning:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

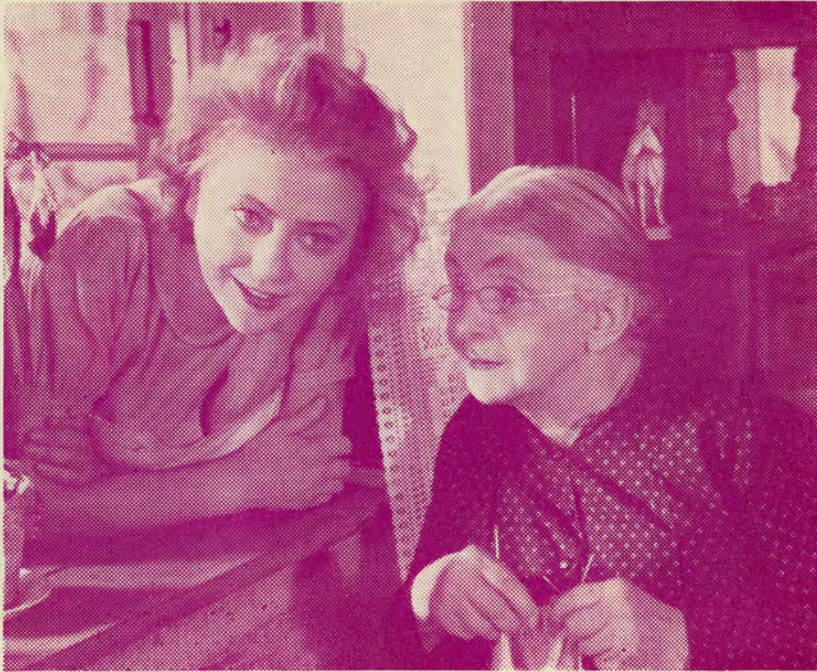
„Hvem der er far til Olines barn, må De vel bedst vide, slagtermester Madsen!“
siger Emil Flor (*Ib Schonberg*) til Madsen (*Hans W. Petersen*)

HANDLINGEN

Snarø – en af Danmarks små idylliske øer – danner et kirkesogn. Præsten på øen, Adam Valerius, er midt i trediveerne og har været enke-mand i tre år. Oline, en ung pige fra et fattigt fiskerhjem med fjorten børn, holder hus for ham og hans lille datter Astrid. Hun er ganske vist lidt af en sjuske, men hun har et hjerte af guld, og Astrid holder umådelig meget af hende.

Præsten tænker tilsyneladende ikke på at gifte sig igen, og efter befolkningens mening er det ikke, som det skal være. Til en præstegård hører nu engang en præstekone. Der er adskillige på øen, der mener, at præsten burde betænke menighedens tarv. Det er ikke rigtigt passende, at Valerius går helt alene i præstegården med Oline. En af de ivrigste forkæmpere for moralen er slagtermester Madsen, medlem af menighedsrådet, og han drøfter tit dette alvorlige spørgsmål med degnen Brodersen, gårdejer Mikkelsen og cyklesmed Vantkjær, der også er medlem af rådet.

Adam Valerius kender ikke noget til al denne snak, eller han bryder sig ikke om det. Han er godt tilfreds med den trofaste Oline. Det er ikke let for ham at undgå giftelystne kvinders efterstræbelser.

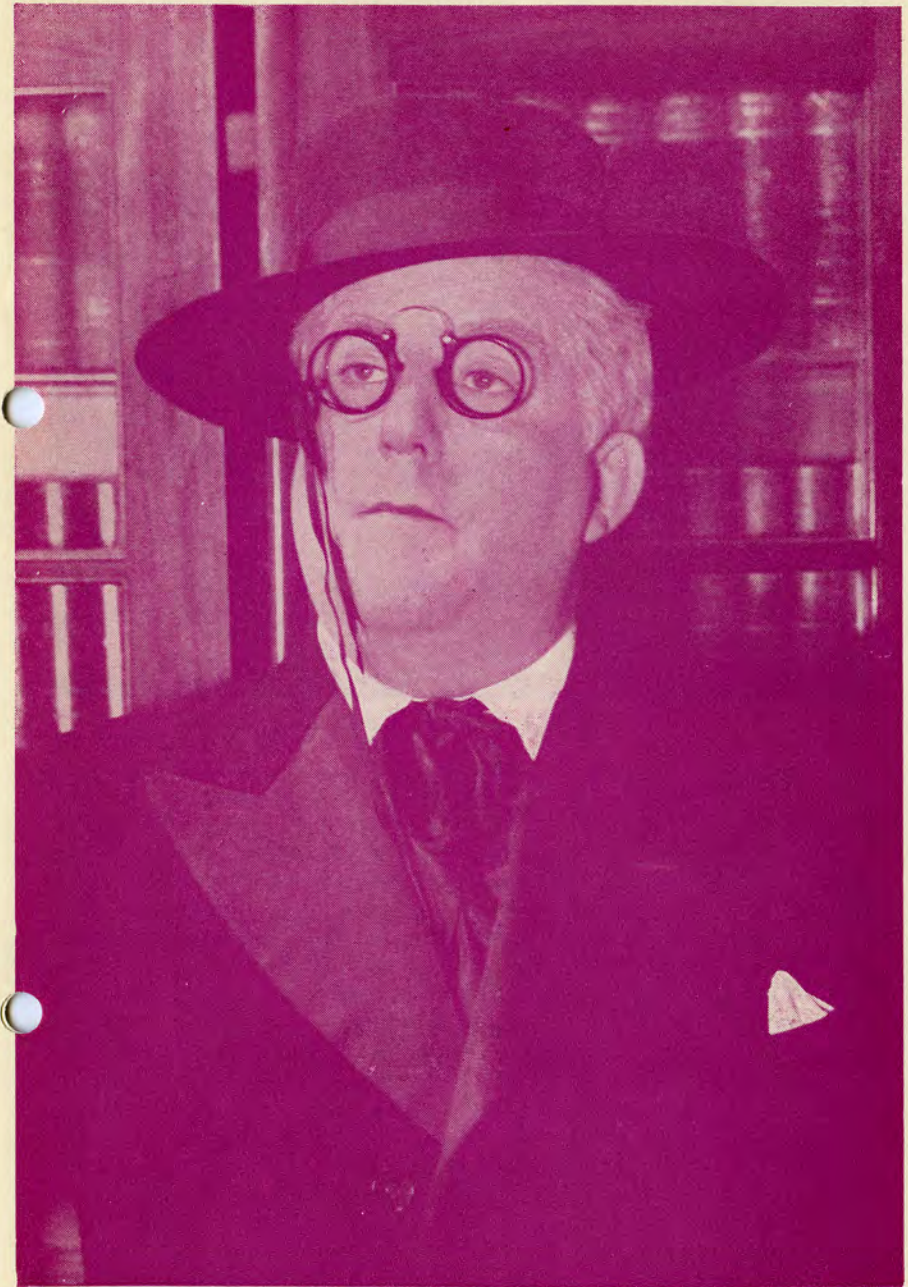

„Hvem er så far til barnet?“ vil Gamle Stine gerne have Oline til at fortælle

Forskolelærerinden frøken Gravesen lægger ikke skjul på, at hun er meget forelsket i ham, og en enkepastorinde fru Vognsen samt en kammerjunkerinde gør ligeledes forsøg på at indynde sig hos ham. Ingen af dem har dog held med sig, men deres pågåenhed er en stor plage for præsten, som absolut ikke vil gifte sig.

Imidlertid sker det, at Oline bliver frugtsommelig. Det varer ikke længe, før Gamle Stine, øens levende avis, får pumpet denne nyhed ud af hende – ganske vist under tavsheds løfte. Oline vil dog ikke røbe, hvem faderen er. Stine får travlt med at fortælle nyheden videre, og snart ved alle – undtagen præsten – at Oline skal have et barn. Der kommer nyt liv i sladderen. I særdeleshed spekulerer man over problemet, hvem Oline kan have indladt sig med. Slagtermester Madsen har hørt onde tunger sige, at præsten muligvis kan være kommet Oline for nær. Man skulle jo forsværge, at noget sådant kunne ske, men det kan ikke undgås, at der hviskes om det i sognet.

Oline er fornuftig nok til at indse, at hun gør bedst i at tage bort fra præstegården, og en skønne dag siger hun sin plads op, dog uden at nævne den virkelige grund, som præsten jo tidsnok kan få at

Skuespiller Emil Flor, som forveksles med biskoppen

„Jeg er slet ikke farlig,“ forsikrer Ellen Flor

vide. Han får hende dog overtalt til at blive foreløbig, indtil han har fået en husbestyrerinde. Gennem en annonce i et dagblad søger han en husbestyrerinde til præstegården og får mange billetter. Efter samråd med forpagter Jacobsen, der er hans ven og fortrolige, vælger han en, hvori ansøgerinden skriver, at hun lever under ulykkelige forhold og er træt af luften i den store by. Hun længes så inderligt efter en gerning på landet, hun kan gå op i, og hun tilføjer, at hun ikke interesserer sig for mænd, hverken unge eller gamle, men hun elsker naturen, børn, dyr og husligt arbejde.

Disse egenskaber tiltaler Adam Valerius i høj grad, og således sker det, at Ellen Flor kommer til Snarø. Præsten er ved at få et chock, da han ser hende. Hun er ganske ung, og han fatter i et nu omfanget af sin dårskab. Det ser ganske vist ud til, at Astrid straks synes umådeligt godt om hende, men Valerius er klar over, at menigheden aldrig vil acceptere denne kønne, unge københavnerinde som husbestyrerinde i præstegården. Hun fortæller, at hun er datter af skuespillerparret Meta og Emil Flor, men forældrene er forlængst skilt, og moderen har været gift et par gange siden. Nu har moderen fundet en

ny, og derfor er det, at Ellen har søgt pladsen for at komme bort fra det hele. Forældrene vil have, at hun skal være skuespillerinde, men det vil hun ikke.

Valerius betror hende uden omsvøb sine betænkeligheder. Man har så travlt i sognet med at få ham gift, og hun er ikke den eneste kvinde, som har sat sig i hovedet, at her er en tom plads at udfylde, men han har det godt, som han har det, og så er der hensynet til Astrid.

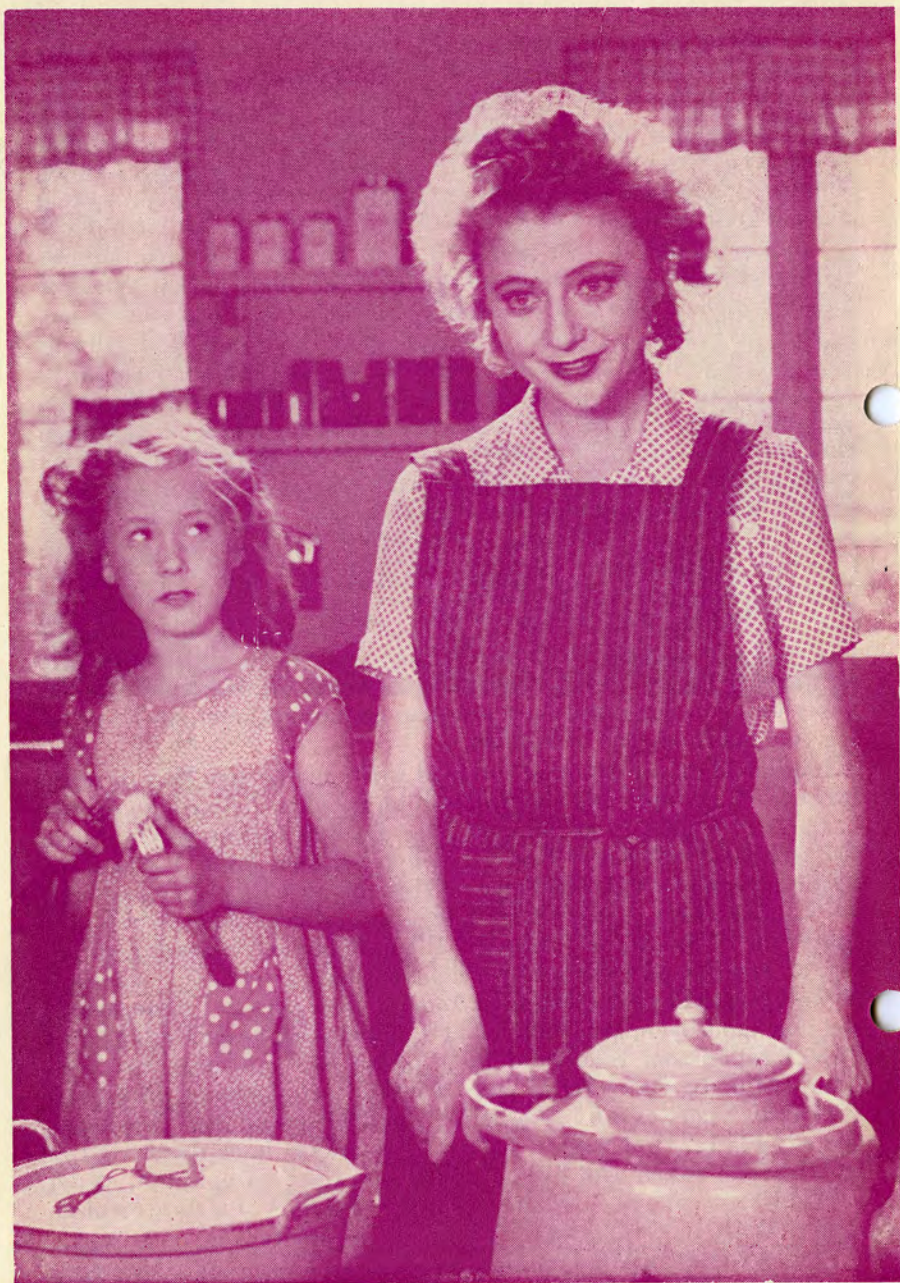
Ellen erklærer, at så er hun netop den, han har brug for. Hun er slet ikke farlig, og hvis hun ikke egner sig for pladsen, skal han ikke have ulejlighed med at sige hende op. Det skal hun nok selv ordne.

Valerius beslutter at vove forsøget, og han bliver snart godt tilfreds med sin unge husbestyrerinde, der viser sig at være en perle, altid venlig, dygtig og huslig. Astrid kommer til at elske hende, og Oline omfatter hende med rørende hengivenhed. Men sladderer får ny næring, menigheden finder det ligefrem forargeligt, at præsten har taget en så ung husbestyrerinde, og Olines velsignede omstændigheder drøftes atter. Endvidere er der en historie med frøken Gravesen, der efter eget udsagn skal have været udsat for ligefrem usømmelig opførsel fra præstens side.

Efter moden overvejelse kommer menighedsrådet til det resultat, at det ikke kan blive ved med at gå sådan, og man sender en deputation til provsten for at underrette ham om tingenes tilstand. Provsten er slet ikke glad for henvendelsen, det er jo meget graverende beskyldninger, der rettes mod præsten, og han erklærer, at det er en sag, han må forelægge biskoppen.

Imidlertid driver Amor sit spil med Ellen og præsten. Han forsøger forgæves at kæmpe mod sine følelser, og hun kan heller ikke skjule, at hun er kommet til at holde af ham. Da hun forstår, at Oline har opdaget, hvor det bærer hen, vil hun rejse, men lover dog at blive nogle dage, mens Valerius tager på fisketur med forpagter Jacobsen for at tænke over sagen. Under hans fraværelse kommer skuespiller Emil Flor til Snarø for at hilse på Ellen. Man venter biskoppens besøg, og allerede på færgen bliver den værdige og venuesæle skuespiller antaget for at være biskoppen. Inden han er nået til præstegården, ved hele landsbyen, at biskoppen er kommet. Det morer Emil Flor at blive i rollen som velærværdighed, og da han ved at snakke med Gamle Stine og Oline får at vide, hvordan forholdene er på præstegården, og man venter, biskoppen vil beskæftige sig med den klage, der er indgivet over pastor Valerius, så vækkes hans nysgerrighed. Han bliver i rollen som biskop, indtil han har fået opklaret, at det er sladder altsammen – og ligeledes lykkes det ham at afsløre en af de mest nidkære moralprædikanter som Olines forfører.

Da den rigtige biskop kommer til øen, er alt klaret – og takket være den falske biskop får historien nu en lykkelig slutning.

„Oline, hvorfor ta'r far ikke nogle flere koner?“ spørger præstens lille datter